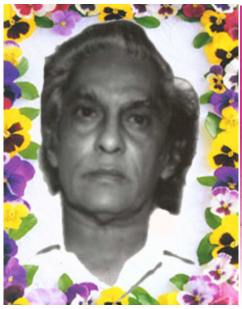

ప్రాణానికి ప్రాణం

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

"**అవును.** నేను ఫోన్ చేసినపుడు... నేను దర్యాప్తు చేస్తానని శివరాంకి ఫోన్ చేసినపుడు, శివరాం తనగదిలో లేడు. ఇంకెవరో వుండి వుండాలి. శివరాంలా మాట్లాడి వుండాలి. అతనే క్షణం తర్వాత నన్ను బెదిరిస్తూ ఫోన్ చేసి వుండాలి నేను కేసు తీసుకున్నానని ఆ మనిషికి ఎలా తెలిసిందా అనే సంశయం తీరింది" అంతలో ఇన్స్పెక్టర్ తిరిగివచ్చాడు.

"హోటల్లో వున్న పనివాళ్ళనందరినీ తరిచి తరిచి ప్రశ్నించాను ఈ గదిలోకి వాళ్ళెవరూ కాఫీ తీసుకురాలేదని తేలింది" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"కనుక ఎవడో హోటల్ బాయ్ దుస్తులలో యీ గదిలోకి కాఫీ తెచ్చివుండాలి. కాఫీలో మత్తుమందు కలిపాడు. ఆ కాఫీ తాగగానే శివరాం, కుమార్ ఇద్దరికీ స్పృహ పోయివుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

యుగంధర్ ఆలోచనాక్రమాన్ని చెడగొట్టడం యిష్టంలేక రాజు, ఇన్స్పెక్టర్ మౌనంగా వుండిపోయారు.

"స్పృహ పోయిన కుమార్ని ఈ గదిలోంచి తీసుకువెళ్ళి వుండాలి. అంతేకాదు కుమార్ సామానులన్నీ యీ గదిలోంచి తీసుకువెళ్ళి వుండాలి. శివరాంని హత్య చెయ్యడం, అందులో అంత దారుణంగా హత్య చెయ్యడం ఐదు, పదినిమిషాల్లో పూర్తి అయ్యే పనికాదు. కనీసం అరగంట అయినా పట్టివుంటుంది. స్పృహలేని కుమార్ గదిలో వుండగానే ఈ హత్య జరిగిందా లేక కుమార్ని ఈ గదిలోంచి తీసుకెళ్ళాక శివరాంని హత్యచేశారా అనేది యింకొక విషయం. ఏమయినా, నడవాలో కాపలా వున్న కానిస్టేబుల్ పూర్తి నిజం చెప్పడంలేదో లేక, పొరపాటు చేశాడో ఏదో జరిగింది. ఆ కానిస్టేబుల్ని పిలవండి" అన్నాడు యుగంధర్.

ఇన్స్పెక్టర్ పిలవగానే కానిస్టేబుల్ గదిలోకి వచ్చాడు.

"నువ్వు భయపడవలసిన అవసరంలేదు. నేను అడిగే ప్రశ్నలకి జంకులేకుండా నిజం చెప్పాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

కానిస్టేబుల్ తలవూపాడు.

"కుమార్ గది. నెంబర్ 79లోంచి, కుమార్ని స్పృహలేని మనిషిని అతని వస్తువుల్ని యీ గదిలోంచి బయటికి తీసుకువెళ్ళారు. నువ్వు బయట వసారాలోనే కూర్చుని వున్నానన్నావు. రోజంతా నువ్వు యిక్కడే వుండి వుండాలి. కానీ, ఏ ఐదు నిముషాలో బయటికి వెళ్ళివుండాలి. లేదా, ఇంకేదో సంఘటన నీ దృష్టిని ఆకర్షించి, నువ్వు ఎటో చూస్తూ వుండి వుండాలి. జ్ఞాపకం చేసుకుని చెప్పాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

కానిస్టేబుల్ ఒక్క క్షణంపాటు ఆలోచించి "అవును. ఒక పదినిముషాలు నేను" అని ఇన్స్పెక్టర్ని చూసి ఆగిపోయాడు.

"ఊ! చెప్పు" అన్నాడు యుగంధర్.

"హోటల్ బాయ్, కుమార్ గదిలోకి వెళ్ళిన కాసేపటి తర్వాత నడవా అవతలవైపున, అంటే శివరాం గదికి ఎదురుగది ప్రాంతాల గొడవ జరిగింది" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

"ఏం గొడవ?" అడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఇద్దరు తాగినవాళ్ళు గది తలుపు దగ్గిర గొడవ ప్రారంభించారు. ఒకతను తన గది అనీ, రెండో అతను తన గది అనీ తలుపు దగ్గిర గొడవ ప్రారంభించి కొట్టుకునేటంతవరకూ వచ్చారు అప్పుడు నేను వెళ్ళి యిద్దర్నీ విడదీశాను. వాళ్ళమధ్య తగాదా తీర్చి సర్దుబాటు చేసేదుంకు దాదాపు పదినిముషాలు పట్టి వుంటుంది" చెప్పాడు కానిస్టేబుల్.

"ఇంతకీ ఆ తగాదా ఎలా తీరింది?" అడిగాడు రాజు.

కానిస్టేబుల్ చిన్న నవ్వు నవ్వి "నిజానికి యిద్దరూ అదే గదిలో వుంటున్నారు. బాగా తప్పతాగి వున్నారేమో" అన్నాడు.

"రాజూ! నువ్వు కానిస్టేబుల్‌తో వెళ్ళి, ఆ గదుల్లో ఎవరున్నారో చూసిరా" అన్నాడు యుగంధర్. రాజు వెళ్ళిపోయాడు.

యుగంధర్ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ యిటూ, అటూ పచార్లు చేస్తున్నాడు "ఏమిటీ ఆలోచిస్తున్నారు?" అడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"స్పృహలేని కుమార్‌నీ, అతని వస్తువులనీ, యీ హోటల్లోంచి బయటికి తీసుకువెళ్ళడానికి పదినిముషాల వ్యవధి చాలదు. అంతేకాదు, కానిస్టేబుల్ యిటు తిరిగాడంటే, కుమార్ గదివైపు చూశాడంటే ఆ హంతకులు పట్టుబడి పోతారు. ఆ విషయం ఆలోచిస్తున్నాను" అని చటుక్కున సార్జంటువైపు తిరిగి "ఈ గదికి ఎదురుగా వున్న రెండు మూడు గదుల్లో ఎవరెవరు వున్నారో తెలుసుకురా" అన్నాడు యుగంధర్. సార్జంటు శివం గదిలోంచి బయటికి వెళుతున్నాడు. రాజు తిరిగి వచ్చాడు.

"ఆ గదుల్లో యిప్పుడు ఎవరూ లేరు. ఎవరో యిద్దరు పొద్దున్న దిగారుట. మనం రాకముందు పదినిముషాల ముందే గది ఖాళీ చేశారుట" చెప్పాడు రాజు.

"ఆ యిద్దరూ హంతకుల మనుష్యులని అనుకోవచ్చు. కానిస్టేబుల్ దృష్టి యింకోవైపు తిప్పేందుకు వాళ్ళు ఆ పన్నాగం పన్నారు అనీ అనుకోవచ్చు" యుగంధర్ తలుపువైపు చూశాడు. సార్జంటు వచ్చాడు.

"ఈ గదికి ఎదురుగా వున్న రెండుగదుల్లో ఓ గదిలో ఒక డాక్టర్ వున్నారు. ఆయన తిరుపతినించి వచ్చారు వేలూరు వెళుతున్నారు. ఇంకోగదిలో ఎవరూ లేరు. ఇవాళే ఖాళీ చేశారుట. ఇద్దరు దిగారుట. వాళ్ళు కోయంబత్తూరునించి వచ్చారుట. ఆ యిద్దరూ స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ వ్యాపారస్తులుట. ఈ హోటల్లో యీ గొడవ ప్రారంభం కాకముందు వెళ్ళిపోయారు గది ఖాళీచేసి" అన్నాడు సార్జంటు.

"ఆల్‌రైట్ ఆ గది తెరిచేవుందా?" అంటూ గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళాడు యుగంధర్. కూడా రాజు, ఇన్స్పెక్టర్, సార్జంటు వెళ్ళారు ఎదురుగా వున్న గదిలోకి. అన్ని గదుల్లాగే వున్నది ఆ గది. రెండు మంచాలు, డ్రెస్సింగ్ టేబుల్, కోట్ స్టాండ్, బల్లలు, కుర్చీలు వాష్‌బేసిన్, బాత్‌రూం.

యుగంధర్ గది మధ్య నిలబడి గదంతా పరీక్షగా చూశాడు. చటుక్కున వంగి, నేలమీదనించి ఏవో ఏరడం మొదలుపెట్టాడు. యుగంధర్ ఏమిటి తీస్తున్నాడో చూసి రాజుకూడా ఏరడం మొదలుపెట్టాడు.

"ఏమిటి వెతుకుతున్నారు?" అడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"మేకులు, చిన్న చిన్న ముక్కలు. ఈ తివాసీమీద ఏదో బరువు వస్తువు పెట్టినట్లు, లాగినట్లు గుర్తులున్నాయి" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఈ గదిలో వున్నవాళ్ళు స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ వ్యాపారస్తులు కదా! బహుశా సామానులు" అంటున్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఔను. వాటిని చెక్కపెట్టెల్లో తీసుకువెళ్ళి వుండాలి. ఆ చెక్కపెట్టెలు ఎంత పెద్దవో. ఎన్నో. ఎప్పుడు ఎలా తీసుకెళ్ళారో కనుక్కోవాలి" యుగంధర్ అనగానే రాజు గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళాడు.

అంతలో గది తలుపు దగ్గిర ఎవరో వచ్చి నిలుచునుండడం యుగంధర్ గమనించి "ఎవరది?" అడిగాడు.

అతను లోపలికి రాబోతుంటే సార్జంటు అడ్డం వెళ్ళి, "ఎవరు మీరు అసలు మిమ్మల్ని యిక్కడికి ఎవరు రానిచ్చారు? ఎలా వచ్చారు?" అడిగాడు.

తలుపు దగ్గర నిలుచున్న అతను ముప్పయిఏడు ఏళ్ళలోపున మనిషి సన్నగా, పొడుగ్గా, చాకులా వున్నాడు.

"యుగంధర్‌గారితో మాట్లాడడానికి వచ్చాను" అన్నాడు.

సార్జంటు యింకా ఏదో ప్రశ్నించబోతున్నాడు. యుగంధర్ తలుపు దగ్గరకి వెళ్ళి "యస్" అన్నాడు.

ఆ వచ్చిన యువకుడు యుగంధర్‌కి అరిచెయ్యి చూపించాడు.

"అరిచేతిలో సిరాతో 'ఏ.ఐ4' అని వుంది.

యుగంధర్‌కి అర్థమైంది. ఎ - అంటే ఏజెంటు.

ఐ - అంటే యింటిలిజెంటు. 4 - అతని నెంబర్.

"కమ్ యిన్" అన్నాడు యుగంధర్.

అంతలో రాజు గదిలోకి తిరిగివచ్చాడు. "యు ఆర్ కరెక్టు. ఈ గదిలో దిగినవాళ్ళు యిద్దరు. వాళ్ళ పేర్లు కోదండపాణి, స్వామినాథన్. మనం ఈ హోటల్లోకి రాకముందు గంటముందు వాళ్ళు గది ఖాళీచేసి వెళ్ళారు. వాళ్ళు కొన్ని స్టెయిన్ లెస్ స్టీల్ షీట్సు తీసుకువెళుతున్నామనీ చెప్పారుట ఆ వ్యాపారస్తులు. వాళ్ళ స్వంతవ్యాన్ అది. అందులో ఆ పెట్టెలు పెట్టుకుని మిగతా సామానులు సర్దుకుని వెళ్ళిపోయారుట. ఆ వ్యాన్ నెంబర్ ఎం.ఎస్.ఎల్.989092. కోయంబత్తూర్లో వాళ్ళ అడ్రస్ ఆండాళ్ అమ్మాజీ వీధి. నెంబర్ 82. ఎక్సలెంట్ స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ కంపెనీ" అని ముగించాడు రాజు.

యుగంధర్ స్వరాజ్యరావు వైపు చూసి "ఇన్ స్పెక్టర్ ఆ వ్యాన్ గురించి వాళ్ళ గురించి వెంటనే తెలుసుకునేందుకు ప్రయత్నించండి" అన్నాడు.

9

యుగంధర్ కన్సల్టింగ్ రూమ్‌లో యుగంధర్, రాజూ, ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావు, స్పెషల్ బ్రాంచి ఏజెంట్ కూర్చుని వున్నారు.

"మీ పేరు?" అడిగాడు యుగంధర్ ఏజెంట్‌ని.

"శంకర్"

"మిష్టర్ శంకర్ మీరు నాకు కొన్ని విషయాలు చెప్పాలన్నారు. ఇక్కడికి వచ్చి మనం కూర్చుని అయిదు నిముషాలయింది. సందేహిస్తున్నారు ఎందువల్ల? ఇక్కడ నా అసిస్టెంటు రాజు వున్నాడనా? నేను దర్యాప్తు చేసే ప్రతికేసు విషయమూ రాజుకు చెప్తాను కనుక నిస్సంకోచంగా మీరు మాట్లాడవచ్చు" అన్నాడు యుగంధర్.

"నాకు అభ్యంతరం లేదు. అది మీ బాధ్యత" అన్నాడు శంకర్.

"ప్రారంభించండి" అన్నాడు యుగంధర్.

శంకర్ గొంతు సవరించుకున్నాడు. "కుమార్ కనిపించడంలేదనీ మా బాస్, అంటే స్పెషల్ బ్రాంచి డైరెక్టర్ బండార్కర్‌కి ట్రంకాల్ చేసి చెప్పాను. వెంటనే మిమ్మల్ని కలుసుకుని వివరాలనీ మీకు చెప్పమన్నారు" అన్నాడు శంకర్.

"మొదటనుంచీ నాకు అనుమానంగానే వుంది యీ కేసు సామాన్యమైన కేసు కాదని. ఆల్ రైట్. ఆ వివరాలు ఏమిటో చెప్పండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"దాదాపు రెండు నెలల క్రితం నాకు మా డిపార్టుమెంట్ నించి ఆదేశం వచ్చింది. కుమార్ అనే అతన్ని ఓ కంట కనిపెడుతూ వుండమని, అతనికి ఎటువంటి ప్రమాదము జరగకుండా చూడమని. ఈ రెండు నెలలూ నేను, నా అసిస్టెంటూ కుమార్‌కి నీడలా వున్నాము. ఈ విషయం కుమార్‌కి తెలియదు. ఊటీనించి కుమార్, అతని తండ్రి శివరాం మద్రాసుకి వచ్చారు. కుమార్ తల్లి విశాఖపట్నం వెళ్ళిపోయింది. కుమార్ మా హోటల్ శరత్‌లో రూం నెంబర్ 79లో, శివరాం నెంబర్ 62లో బస చేశారు. మేమూ అదే హోటల్లో, అదే అంతస్తులో కుమార్ గదికి ఎదురుగా వున్న గది పక్కగదిలో బసచేశాము. రాత్రింపగళ్ళు నేను, నా అసిస్టెంట్ కుమార్‌ని కనిపెడుతూనే వున్నాము. అయినా" అని ఆగాడు శంకర్.

"అయినా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"అయినా కుమార్ అదృశ్యమయ్యాడు."

"అదృశ్యమయ్యాడు అంటున్నారు. కళ్ళార్పకుండా మీరూ, మీ అసిస్టెంటు కుమార్ గదివైపే చూస్తూ కూర్చున్నాము అంటున్నారు. అయినా కుమార్ గదిలోంచి ఎలా వెళ్ళిపోయాడు" అడిగాడు యుగంధర్.

"అదే నాకు ఆశ్చర్యంగా వుంది. నా అసిస్టెంటు మంచం మీద పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు. నా వంతు వచ్చింది. నేను మా గది తలుపు దగ్గిర కుర్చీ వేసుకుని కూర్చున్నాను మా గది తలుపు ఒక రెక్క కొద్దిగా తెరిచిపెట్టి, ఆ చిన్న సందులోంచి కుమార్ గదివైపే చూస్తూ కూర్చున్నాను. అంతకుముందే నిద్రపోయి లేచాను. చల్లనీళ్ళతో మొహం కడుక్కుని కాఫీ తాగి కూర్చున్నాము. విచిత్రం. ఎలా పట్టిందో, ఎందుకు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. ఆ కుర్చీలో వెనక్కి వాలిపోయి మొద్దునిద్ర పోయాను. మళ్ళీ మెలుకువ వచ్చేటప్పటికి నడవాలో చాలా గొడవగా వుంది. విచారిస్తే శివరాం, కుమార్ గదిలో హత్య చేయబడ్డాడనీ, కుమార్ గదిలో లేడనీ తెలిసింది. మీరు, ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావు హోటల్ నౌకర్లని ప్రశ్నిస్తున్నారనీ, దర్యాప్తు చేస్తున్నారనీ తెలిసింది. వెంటనే ఈ విషయం మా స్పెషల్ బ్రాంచ్ డైరెక్టర్ బండార్కర్ గారికి ట్రంకాల్ చేసి చెప్పాను" అని ముగించాడు శంకర్.

యుగంధర్ నవ్వి "వాట్ ఏ సింపుల్ ట్రిక్. మీరు గది తలుపులు కొద్దిగా తెరిచి పెట్టుకుని కూర్చున్నారు. తలుపు వెనక కుర్చీలో మీరు కూర్చునుండటం పరీక్షగా చూసినవాళ్ళకి కనిపిస్తుంది. అవునా?" అడిగాడు.

శంకర్ తలవూపాడు.

"మీ గది తలుపు పక్కకి వచ్చి గోడకో, ఇంకెక్కడో ఆనుకుని నిలుచుని యీథర్ వాయువులాటి మత్తుమందు మీ గదిలోకి స్ప్రేగన్‌తో పంపు చేసి వుండాలి. అందువల్లే మీకు స్పృహపోయి వుంటుంది" అన్నాడు యుగంధర్.

శంకర్ ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఏదో జ్ఞాపకం చేసుకుంటున్నట్లు రెండు క్షణాలు కళ్ళు మూసుకుని "అవును. మీరు చెపుతుంటే జ్ఞాపకం వస్తోంది. ఏదో తియ్యని వాసన వచ్చింది గదిలోకి. ఆ తరువాత నాకు మొద్దునిద్ర పట్టింది. హోటల్ వాళ్ళు డిస్ ఇన్ ఫెక్టెంట్ స్ప్రే చేస్తున్నారని అనుకున్నాను" అన్నాడు.

"దట్ యీజ్ ఆల్ రైట్ జరిగింది జరిగిపోయింది. స్పెషల్ బ్రాంచికి కుమార్ విషయం యింత శ్రద్ధ ఎందుకు కలిగింది?" అడిగాడు యుగంధర్.

"నాకు తెలియదు. నాకు చెప్పలేదు. తనకి ఫోన్ చెయ్యమని మీకు బండార్కర్ చెప్పమన్నారు" అన్నాడు శంకర్.

"ఆల్ రైట్ తరువాత బండార్కర్‌కి ఫోన్ చేస్తాను. మీరు హోటల్ శరత్‌లో కుమార్ రూంకి ఎదురుగా వున్న గదిలో వుండి కుమార్ గదిని కనిపెడుతూ వున్నారు కదా! శివరాం హత్యగురించి కానీ, కుమార్ అదృశ్యం అవడం గురించి కానీ ఏమైనా చెప్పగలరా? కుమార్‌ని కలుసుకొనడానికి అతని గదిలోకి ఎవరయినా వచ్చారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"అతని తండ్రి శివరాం తప్ప కుమార్ గదిలోకి ఎవరూ వెళ్ళలేదు. అంతవరకూ నిశ్చయంగా చెప్పగలను. నాకు స్పృహ పోయిన తర్వాత కుమార్ గదిలోకి ఎవరు వెళ్ళారో నేను చెప్పలేను" అన్నాడు శంకర్.

"ఊటీలో కూడా మీరు కుమార్‌ని ఓ కంట కనిపెడుతూనే వున్నామని చెప్పారు. పోనీ, నజీమ్ హత్య గురించి ఏమైనా చెప్పగలరా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"కుమార్, నజీమ్‌లతో పాటు నేను, నా అసిస్టెంటు ఊటీ కెళ్ళాము. వాళ్ళు దిగిన కాటేజీకి కొంచెం దూరంలో వున్న కాటేజీ మేము అద్దెకి తీసుకుని వున్నాము. నేను, నా అసిస్టెంటు వంతులమీద కిటికీ దగ్గర బైనాక్యులర్స్ పట్టుకుని కుమార్‌వైపే చూస్తున్నాము. వారం రోజుల పాటు వాళ్ళు యిద్దరూ కాటేజీలోనే వున్నారు. అసలు బయటికి కదలలేదు ఇద్దరూ. నజీమ్ ఒకసారైనా వసారాలోకి కూడా రాలేదు కుమార్ మాత్రం భోజనానికో, కాఫీకో కేరియరో ఫ్లాస్కో తీసుకుని హోటల్‌కి వెళ్ళి వచ్చేవాడు. అదీ రోజూ అన్ని పూట్లా వెళ్ళేవాడు కాడు. ఒక్కొక్కరోజున అసలు కాటేజీలోంచి కదిలేవాడు కాడు. ఏం తినేవాళ్ళో ఏం తాగేవాళ్ళో. ఇక హత్య జరిగిన రాత్రిగురించి చెపుతాను. కుమార్ క్యారియర్ తీసుకుని కాటేజిలోంచి బయటికి వచ్చి కాటేజీకి తాళం వేసి బయలుదేరాడు. నేను కుమార్ కూడా బయలుదేరాను."

"మీ అసిస్టెంటు?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మా కాటేజీలోనే వున్నాడు. నేను కుమార్ వెనకే అతనికి తెలియకుండా అతన్ని వెంబడించాను. అతను హోటల్‌కి వెళ్ళి కేరియర్లో అన్నం పెట్టించుకుని కాటేజీకి తిరిగివచ్చాడు. అతను కాటేజీకి వెళ్ళాక నేను మా కాటేజీకి వెళ్ళాను."

"తర్వాత?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఆ రాత్రంతా నేను, నా అసిస్టెంటు కుమార్ కాటేజీని కనిపెడుతూనే వున్నాము. పొద్దున్న అయాక కాటేజీ కుర్రాడు వచ్చి వెళ్ళిపోయాక, పోలీసులు వచ్చాక కానీ జరిగిన విషయం ఏమిటో మాకు తెలియలేదు."

"మీరు కుమార్‌ని వెంబడించి వెళ్ళారు కదా! మీ అసిస్టెంటు కాటేజీని కనిపెడుతూ లేడా?" అడిగాడు రాజు.

"లేడు. నా అసిస్టెంటు స్నానానికి వెళ్ళాడు. ఆ తర్వాత అతను ఏదో ఉత్తరాలు రాస్తూ కూర్చున్నాడట. కుమార్‌ని కనిపెట్టటమే మా పని. కుమార్‌ని వెంబడించి నేను వెళుతున్నానని అతనికి చెప్పాను. అతని వంతు సాయంకాలమే అయిపోయింది. మళ్ళా రాత్రి పన్నెండు గంటలనించీ కాపలా కాయం అతనివంతు" అన్నాడు శంకర్.

"వాటే పిటీ! మీ అసిస్టెంట్ కనుక కాటేజీని కనిపెడుతూ వుండివుంటే కాటేజీలోకి ఎవరు వెళ్ళారో చూసేవాడు. హత్యచేసింది ఎవరో తెలిసేది? అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అవును. కుమార్‌కి ఏ ఆపదా రాకుండా చూడమని మాకు ఆదేశం. నజీమ్ విషయం మాకు ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ లేవు. అంతేకాక మధ్యాహ్నంనుంచి కదలకుండా బైనాక్యులర్స్ పట్టుకుని కూర్చున్నాడు నా అసిస్టెంటు కిటికీ దగ్గర."

"మిమ్మల్ని, మీ అసిస్టెంటుని తప్పుపట్టడంలేదు మిస్టర్ శంకర్. మీరు మీ పని చేశారు. బాగానే చేశారు. థాంక్ యు. ఇంతేనా, ఇంకేమైనా చెప్పవలసింది వుందా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఒక్క విషయం మాత్రం మీకు చెప్పాలి. చాలా ముఖ్యమైన విషయం హత్యకి సంబంధించిన విషయం" అన్నాడు శంకర్.

"ఏమిటది?" అడిగాడు యుగంధర్.

"హత్య చెయ్యబడిన మనిషి. ఆ స్త్రీ.. నజీమ్ కాదు."

"ఏమిటీ? నజీమ్ కాదా? నజీమ్ కాకపోతే మరెవరు?" అరిచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"హత్య చెయ్యబడిన స్త్రీ ఎవరో నాకు తెలియదు. ఆమె నజీమ్ అని ఆమె తండ్రీ, అన్న, అందరూ గుర్తుపట్టారు. కుమార్ తండ్రి శివరాం ఐడెంటిఫై చేశారు. తన భార్య హత్య చెయ్యబడిందని కుమార్ భోరున ఏడ్చాడు. వీళ్ళందరికి కళ్ళు లేవా? మతులు చెడాయా?" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఐ యామ్ వెరీసారీ ఇన్‌స్పెక్టర్. మీరు నా మీద కోపం తెచ్చుకుని ప్రయోజనం లేదు. నేను కొంతకాలం నించీ కుమార్‌ని వెంటాడుతున్నానని చెప్పానుగా. విశాఖపట్టణంలో కుమార్‌ని, నజీమ్ పార్కులో మొదటిసారి కలుసుకున్నప్పటినుంచీ యిద్దరూ రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో పెళ్ళిచేసుకొనడం వరకూ చూశాను. ఊటీకి వాళ్ళు రైలులో వచ్చినపుడు నేను పక్క కంపార్టుమెంటులో ఎక్కి ప్రతి స్టేషన్‌లో, రైలు ఆగినప్పుడల్లా యిద్దర్నీ చూస్తూ వచ్చాను. జనీమ్‌ని చాలా దగ్గరగా, చాలాసార్లు చూశాను. కుమార్ గదిలో ఆ రాత్రి హత్యచెయ్యబడ్డ స్త్రీ నజీమ్ కాదని నిశ్చయంగా చెప్పగలను."

"మిష్టర్ శంకర్! చనిపోయిన స్త్రీ నజీమ్ అని గుర్తుపట్టిన సులేమాన్, శివరాం, ఆమె భర్త కుమార్‌ల కన్నా నజీమ్‌తో మీకు పరిచయం ఎక్కువ అని చెప్పగలరా?" అడిగాడు ఇన్‌సెప్‌క్టర్

"అవును. మీరు అడిగితే జ్ఞాపకం వచ్చింది. కుమార్ తండ్రి శివరాం నాకు తెలిసినంత వరకూ నజీమ్‌ని దగ్గిరగా ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆమె నజీమ్ అని శివరాం ఎలా గుర్తుపట్టాడో నాకు అర్థంకాకుండా వుంది. కుమార్ ఏ కారణం వల్ల మీతో అబద్ధం చెప్పాడో వూహించలేకుండా వున్నాను."

"మైడియర్ ఫెలో అబద్ధం చెప్పడం కాదు, రాత్రంత భోరున ఏడ్వడం నజీమ్‌ని చంపిన మనిషిని చంపుతానని శపథం పట్టడం, అంతా అతను నాటకం ఆడాడంటావ్. నేను నమ్మలేను. నజీమ్ విషయంలో పొరపాటు మీదే అంటాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

శంకర్ తొణకలేదు. బెణకలేదు. "హుస్సేన్, నజీమ్ తండ్రి. చనిపోయిన స్త్రీ నజీం అని చెప్పడానికి కారణాలు ఏమైనా వున్నవేమో తెలుసుకోవాలి. రికార్డులకోసం నేను నజీమ్‌ని, కుమార్‌ని కలిపి ఒక ఫోటో తీశాను వాళ్ళకి తెలియకుండా వాళ్ళు పార్కులో వుండగా. ఇదిగో ఫోటో. అందులోంచి నజీం మొహం మాత్రం విడిగా ఎన్‌లార్జ్ చేశాను. మీరే చూడండి" అంటూ రెండు కార్డు సైజు ఫోటోలు ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి యిచ్చాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆ రెండు ఫోటోలు పరిశీలనగా చూసి, "యస్.. యీ ఫోటోలో వున్న అమ్మాయి నజీం అయితే, చనిపోయిన స్త్రీ నజీం కాదు" అంటూ ఫోటో యుగంధర్‌కి యిచ్చాడు.

"కేసు చాలా విచిత్రమైన మలుపులు తిరుగుతోంది. మిష్టర్ శంకర్ మీరు యింకా చెప్పవలసిన విషయాలున్నాయా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఇంకేమీలేవు. నేను హోటల్ శరత్‌లోనే వుంటున్నాను. మీకు రిపోర్టు చేసిన మరుక్షణం నించీ మీ అజ్ఞానుసారం నన్ను, నా అసిస్టెంట్‌ని నడుచుకొమ్మని బండార్కర్ చెప్పారు. నేను ఏం చెయ్యాలో మీరే చెప్పండి" అన్నాడు శంకర్.

"వెరీగుడ్ మీరు హోటలుకి వెళ్ళండి. మీకు మళ్ళీ నేను కబురు చేస్తాను అవసరం కలగగానే" అన్నాడు యుగంధర్.

శంకర్ వెళ్ళిపోయాడు.

టెలిఫోన్ గణగణా మోగింది. రాజు రిసీవర్ తీసుకుని "ఇన్‌స్పెక్టర్ మీకు" అంటూ స్వరాజ్యరావుకి అందించాడు రిసీవర్. అయిదునిముషాలు మాట్లాడి రిసీవర్ హుక్ మీద పెట్టేసి, "ఆ వ్యాన్ నెంబర్ దొంగ నెంబర్. ఆ నెంబర్ కల వ్యాన్" అంటున్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఎవరిది?" అడిగాడు రాజు నవ్వుతూ.

"అది మినిస్టరీ ఆఫ్ ఫుడ్ ది. సెంట్రల్ గవర్నమెంటుది. నెలరోజులుగా రోపేరులో వుంది. గవర్నమెంటు వర్క్‌షాపులో వుంది. ఇంకా అక్కడే వర్క్‌షాపులో వుంది" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఊ! తర్వాత?" అడిగాడు యుగంధర్.

"కోయంబత్తూరులో ఎక్సలెంట్ స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ కంపెనీ అనేదే లేదుట. ఆండాళ్ అమ్మాళ్ నెంబర్ 82 యిల్లే లేదుట" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అయితే యిక సందేహం లేకుండా తేలిపోయింది. కుమార్‌ని ఆ చెక్కపెట్టెలో పెట్టి తీసుకుని వెళ్ళివుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"కుమార్ని అంటే.. కుమార్ని చంపి కుమార్ శవాన్నా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments